

DANYI ZOLTÁN

Tűszúrásnyi

*A fekete ágtól egy nedves levélig húzódik a rövid pókfonál.
Nézem, ahogy a felszálló ködben megcsillan.
Tűszúrásnyi pont, harmatcsepp a feszülő ezüstszálon.*

*Ez minden.
Nem volt és nem is lesz soha más.*

Alatta a padló

Egyre gyakrabban a veríték —

*Nyikorog a padló, s minden mozdulat
recseg, akár a napverte jég, mely bármikor
beszakadhat. Mint angyal, ha izzadni
kezd, s közel a vég.*

Kedvezőbb elrendezés

*Visszatalálni valahova,
ahol (innen nézve) mégsem
tűnik szétesőnek, és ahol
(látszólag) még van esély
kedvezőbb elrendezésre.*

Köveket ölel

Hafner Zoltánnak

Átsiklik viharos szeleken,
nem vár, nem torpan, nem áll meg.
A kövek a mélyben egyre
simábbak, egyre gömbölyűbbek.

A vártnál sokkal több

Most először éreztem a fekete szín előtt megállva,
hogy megérkeztem valahova, ahol jó lenne elidőzni.
(Nádler István)

Belépni —

Belépni oda, ahol a legtarkább ellentétek
szóltatják meg egymást, és ahol ebből a le és fel,
fel és le örvénylő, morajlón lassú mozgásból a csend
lép elő. A csend, amelyről ekkor válik nyilvánvalóvá, hogy
mennyre vártunk rá, mennyire kerestük, csakis ezt, soha mást.
Nagy a kísértés, hogy sokáig időzzünk a közelében, a teljesség
legkevésbé sem követelő igényével.

A hűtlenné lett, és így örökre magához láncoló
csipkeciklámen, a karám korlátait alig észrevehetően
átítató selyemsárga, az egyre vékonyabbá és egyre
anyagtalanabbá szárazodó fátyolzöld, a gyönyör tónusává
desztillált, a legbársonyosabban ölelő trágyabarna, a szigorú,
áthághatatlan, mégis könyörületes ultramarin.

És közben végig a fekete, minden mögött és mindenek felett
a fekete, ahonnan kibomlik és kibontakozik az egész. A vakító
fekete, kezdetben és végül.